LIBRIS | We know books

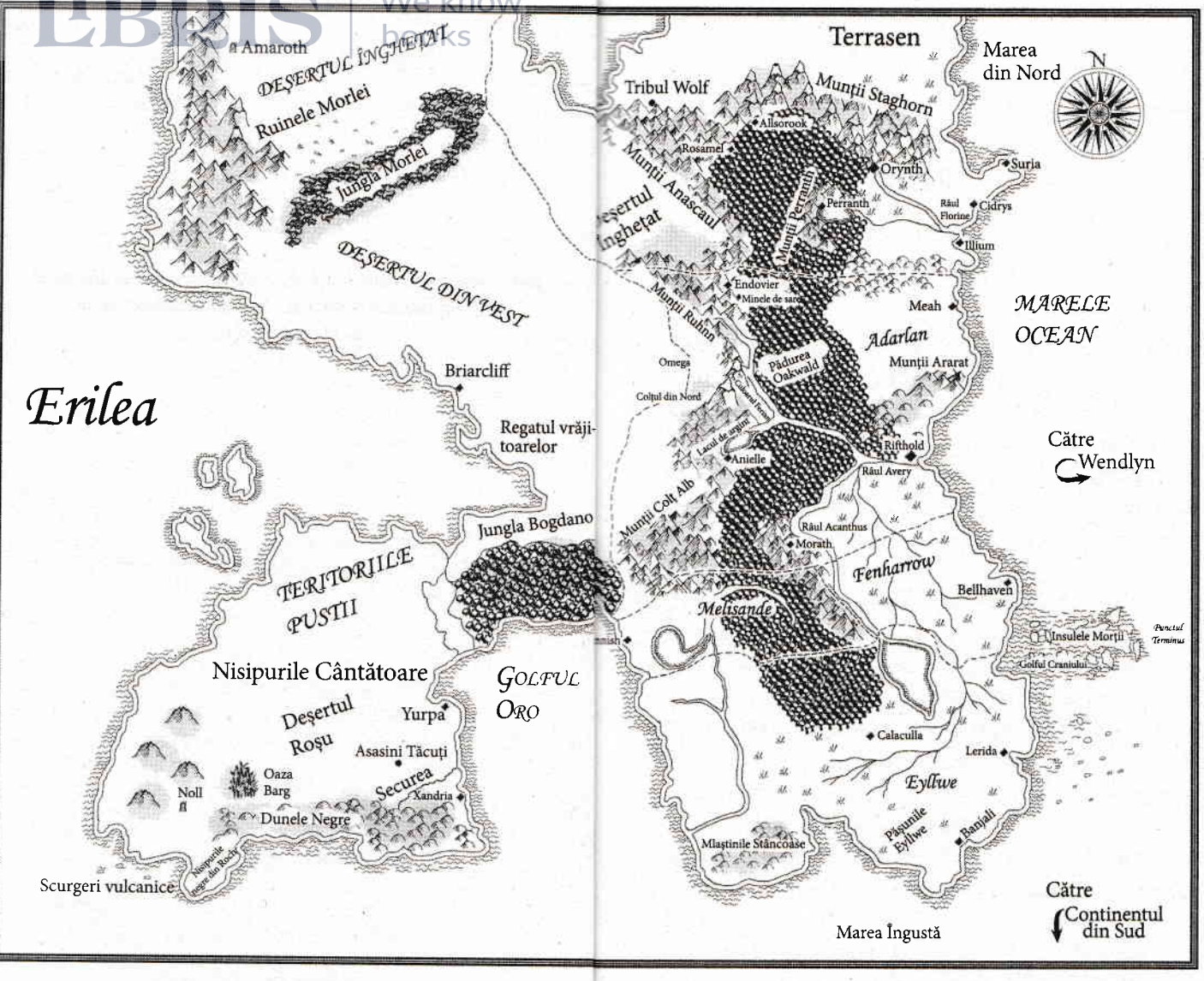
SARAH J. MAAS

IMPERIUL FURTUNILOR

volumul 5
din SERIA

TRONUL DE CLEȘTAR

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Pe Elide Lochan o ardea gâtul de fiecare dată când inspira în timp ce urca șchiopătând dealul abrupt și împădurit.

Sub frunzele ude ce acopereau pământul din Oakwald, pietrele gri și mișcătoare făceau panta nesigură, iar stejarii înalți se ridicau prea mult deasupra ei ca să se apuce de vreo creangă, dacă ar fi căzut. Asumându-și riscul unei posibile căderi, Elide urcă în cea mai mare viteză pe buza vârfului abrupt, piciorul zvâcnindu-i de durere când se lăsă în genunchi.

Dealurile împădurite se întindeau în toate direcțiile, copacii semănând cu gratiile unei cuști nesfârșite.

Săptămâni. Trecuseră săptămâni de când Manon Cioc-negru și Cele Treisprezece ale sale o lăsaseră în pădure, Aripa Conducătoare ordonându-i să se îndrepte spre nord. Să o găsească pe regina lor pierdută, acum adultă și puternică – dar și pe Celaena Sardothien, oricine ar fi fost ea, pentru ca Elide să își poată răscumpăra datoria pe viață pe care o avea față de Kaltain Rompier.

Deși trecuseră deja câteva săptămâni, visurile îi erau încă distruse de clipele finale din Morath: de gărzile care

LIBRIS

încercaseră să o târască pentru a purta o progenitură Valg, de masacrul total al Aripii Conducătoare și de ultima acțiune a lui Kaltain Rompier – care smulsese piatra întunecată și ciudată din locul în care îi fusese cusută de braț și îi ordonase lui Elide să i-o ducă Celaenei Sardothien.

Asta se întâmplă chiar înainte ca Morathul să fie transformat de Kaltain într-o ruină fumegândă.

Elide atinse cu o mână murdară, aproape tremurândă, umflătura tare, ascunsă în buzunarul de la piept al costumului de zburat din piele, pe care încă îl purta. Ar fi putut jura că o mică zvâcnire îi răsuna în piele, o bătaie în ritmul propriei inimi.

Elide tremura în lumina apoasă a soarelui ce se strecura prin coroana verde. Vara cobora peste lume și căldura, acum destul de chinuitoare, transformase apa în bunul cel mai de preț al tuturor ființelor.

Fusese de la început – dar acum, toată ziua și *viața* ei se învârteau în jurul apei.

Din fericire, ținutul Oakwald era străbătut de o mulțime de râuri, după ce ultimele zăpezi se topiseră și apa se scurgea din vârful munților. Elide învățase pe pielea ei din care râu să nu bea apă.

Trei zile agonizase, vomitând și făcând febră după ce băuse apa stătută dintr-un lac. Trei zile tremurase atât de rău, încât crezuse că oasele aveau să i se rupă. Trei zile plânsese în tăcere, într-o disperare jalnică, crezând că urma să moară acolo, singură, în pădurea nesfârșită și că nimeni nu avea să afle vreodată.

Și, în tot acest timp, piatra din buzunarul de la piept zdrăngănea și zvâcnea. În visele delirante, ar fi putut jura că îi șoptea, că îi cânta cântece de leagăn în limbi pe care își închipuia că oamenii nu ar fi putut să le rostească.

Nu le mai auzise de atunci, dar încă se întreba. Se întreba dacă majoritatea oamenilor ar fi murit. Se întreba dacă ducea cu ea un dar sau un blestem spre nord. Și dacă această Celaena Sardothien ar fi știut ce are de făcut.

„Spune-i că poți deschide orice ușă, dacă ai cheia", spusese Kaltain. Elide studia deseori piatra neagră cu irizații când se oprea pentru o pauză necesară. Cu siguranță nu semăna cu o cheie: era cioplită brut, ca și când ar fi fost ruptă dintr-o bucată mai mare de piatră. Poate cuvintele lui Kaltain erau o ghicitoare menită doar destinatarului.

Elide luă bagajul prea ușor de pe umeri și trase clapa din pânză. În urmă cu o săptămână, rămăsese fără mâncare și începuse să caute fructe de pădure. Toate îi erau necunoscute, dar șoapta unei amintiri din anii petrecuți cu bona ei, Finnula, o avertiza să le frece mai întâi de încheietura mâinii – să vadă dacă produc vreo reacție.

Cel mai adesea, de fapt mereu, făceau asta.

Când dădea peste o tufă plină de fructe bune, se îndopa mai înainte de a-și umple sacul. Căutând în interiorul pânzei cu pete roz și albastre, Elide scoase ultima porție, înfășurată în cămașa ei de schimb, materialul alb fiind acum pătat cu roșu și purpuriu.

O mână de fructe – care să-i ajungă până la următoarea masă.

Foamea o rodea, dar Elide mâncă doar jumătate. Poate că avea să găsească mai multe înainte de a se opri ca să înnopteze.

Nu știa să vâneze – și gândul de a prinde o altă creatură vie, de a-i rupe gâtul sau de a o lovi în țeastă cu o piatră... Nu era încă atât de disperată.

LIBRIS

Poate că, la urma urmelor, asta nu o făcea o membră a clanului Cioc-negru, în ciuda descendenței ascunse a mamei ei.

Elide își linse sucul de pe degete, cu tot cu murdărie, și gemu când se ridică în picioare, țeapănă și cu dureri de picioare. Nu ar fi rezistat mult timp fără mâncare, dar nu putea risca să se aventureze într-un sat cu banii dați de Manon sau spre oricare dintre focurile vânătorilor pe care le zărise în ultimele săptămâni.

Nu – văzuse destul din bunătatea și mila oamenilor. Nu avea să uite niciodată cum gărzile se uitaseră lacom la trupul ei gol, motiv pentru care unchiul ei o vânduse ducelui Perrington.

Tresărind, Elide își aruncă ranița peste umeri și coborî cu grijă panta dealului, făcându-și loc printre pietre și rădăcini.

Poate cotise în direcția greșită. În orice caz, cum și-ar fi dat seama dacă traversase granița Terrasenului?

Și cum avea să dea de regina ei – de regatul ei?

Elide își alungă gândurile, rămânând în umbrele de nepătruns și evitând zonele luminate de soare, care n-ar fi făcut decât să-i fie mai cald și mai sete.

Era poate mai important să găsească apă decât fructe de pădure, înainte de lăsarea întunericului.

Ajunse la poalele dealului și își înăbuși un geamăt în fața labirintului de lemn și piatră.

Acum, părea că stătea în albia unui râu secat, care trecea printre dealuri și care cotea brusc, în față – spre nord. Ea oftă cu un tremurat. Slavă lui Anneith! Măcar Stăpâna Lucrurilor Înțelepte nu o abandonase încă.

Avea de gând să urmeze albia râului cât de mult posibil, tot spre nord, iar apoi...

Elide nu știa exact ce simțea. Nu era un miros, sau o arătare, sau un sunet; nimic, în afară de huma putrezită, de lumina soarelui, de pietre și de foșnetul frunzelor de la înălțime, nu era ieșit din comun.

Dar acolo... Se simțea ca și cum niște fire dintr-o imensă tapiserie ar fi prins-o, țintuind-o.

După o clipă, bâzâitul și foșnetul pădurii amuțiră.

Elide scrută dealurile și albia râului. Rădăcinile stejarului din vârful celui mai apropiat deal ieșeau dintr-o parte a pantei înverzite, oferind un acoperiș de lemn și mușchi albiei secate. Locul era perfect.

Ea șchiopătă într-acolo, cu piciorul distrus și pietrele zăngănind și forțându-i gleznele. Abia reuși să atingă vârfurile rădăcinilor când prima *bubuitură* răsună sec.

Nu era un tunet. Nu, nu ar fi uitat niciodată sunetul distinct – pentru că și acesta îi bântuia visele și când dormea, și când era trează.

Era sunetul bătăilor unor aripi puternice, de piele. De balauri.

Și, poate, mai mortal: al vrăjitoarelor Dinți-de-fier care îi călăreau și ale căror simțuri erau la fel de ascuțite ca ale balaurilor.

Elide se întinse spre rădăcinile groase de deasupra când bătăile aripilor se auziră mai aproape în pădurea tăcută ca un cimitir. Pietrele și bețele îi tăiară mâinile goale și își lovi genunchii de pământul pietros când se lipi de coasta dealului și își ridică privirea spre coroană, printre rădăcinile împletite.

Se auzi o singură bătaie – apoi o alta, la nici măcar o clipă după aceea. Destul de sincronizate, încât oricine din pădure ar fi crezut că era doar un ecou, însă Elide știa: erau două vrăjitoare.

LIBRIS We know books

Învățase destule în timpul petrecut în Morath ca să știe că vrăjitoarele Dinți-de-fier aveau ordine să-și păstreze secret numărul. Ele zburau într-o formație dublă, perfect aliniate, astfel încât cine asculta, credea că era un singur balaur.

Însă acestea două, oricine ar fi fost, erau neglijente. Sau pe cât de neglijente puteau fi vrăjitoarele ucigătoare și nemuritoare. Probabil făceau parte dintr-un sabat de rang inferior, plecate într-o misiune de cercetare.

„Sau poate că vânează pe cineva", îi șopti în minte o voce joasă și îngrozită.

Elide se lipi mai puternic de pământ, rădăcinile intrându-i în spate în timp ce supraveghea coroana.

Și, *iată*! Trăsăturile nedeslușite ale unei siluete mari, care se mișca repede, alunecând chiar deasupra coroanei și făcând frunzele să foșnească. O aripă membranoasă din piele, a cărei margine se termina cu o gheară acoperită cu venin, licări în lumina soarelui.

Ieșeau rar, mult prea rar în timpul zilei. Vânatul – indiferent ce ar fi fost – era important totuși.

Elide nu îndrăzni să respire prea zgomotos înainte ca bătăile aripilor să se îndepărteze, plutind spre nord, spre trecătoarea Ferian – unde Manon menționase că a doua jumătate a armatei era campată.

Elide se mișcă abia după ce bâzâiturile și ciripiturile se auziră din nou. Din cauză că stătuse înțepenită timp îndelungat, o apucaseră crampele musculare, iar ea gemu când își întinse picioarele și brațele și își roti umerii.

Nesfârșită. Călătoria asta era nesfârșită. Ar fi dat orice pentru un acoperiș sigur deasupra capului. Și pentru o masă caldă. Poate că ar fi meritat să riște să le caute, măcar și pentru o singură noapte.

Mergând de-a lungul albiei uscate a râului, Elide făcu doi pași înainte să aibă din nou senzația aceea, ca și când mâna caldă a unei femei ar fi apucat-o de umăr ca să o oprească.

Pădurea foșni, și ea simți – simți ceva acolo.

Nu vrăjitoare, balauri sau bestii. Ca și cum ar fi privit-o cineva.

Ca și cum cineva ar fi urmărit-o.

Elide scoase fără grijă din teacă cuțitul pe care i-l dăduse Manon la plecarea din pădurea aia nenorocită.

Își dori ca vrăjitoarea să o fi învățat să ucidă.

~

Trecuseră două zile de când Lorcan Salvaterre fugise de bestiile nenorocite.

Nu le învinovățea. Vrăjitoarele se supăraseră când el se strecurase în tabăra lor din pădure la miezul nopții, omorâse trei santinele fără ca ele sau balaurii lor să observe și o târâse pe a patra în pădure, pentru interogatoriu.

Îi luase două ore să o facă pe vrăjitoarea Picioare-galbene să cedeze, într-o peșteră atât de ascunsă, încât până și țipetele îi fuseseră înăbușite. După două ore, îi spusese tot.

Două armate de vrăjitoare erau pregătite să cucerească continentul: una în Morath, cealaltă în trecătoarea Ferian. Vrăjitoarele Picioare-galbene nu cunoșteau puterea ducelui Perrington – nu știau ce vâna Lorcan: celelalte două chei Wyrd, identice cu cea pe care o purta pe un lanț lung, la gât. Trei bucăți de piatră, cioplite din păcătoasa poartă Wyrd, toate cu o putere imensă și îngrozitoare. Și, odată unite, cele trei chei Wyrd puteau deschide poarta dintre

lumi. Să distrugă lumile – sau să le cheme armatele. Și să facă lucruri mult, mult mai groaznice.

Lorcan îi dăduse-n dar vrăjitoarei o moarte rapidă.

De atunci, surorile ei îl vânau.

Ghemuit într-un tufiș ascuns într-o parte a pantei abrupte, Lorcan o privi pe fată ieșind dintre rădăcini. El se ascunsese primul aici, ascultând vacarmul apropierii sale stângace și o urmărise împiedicându-se și șchiopătând când, în cele din urmă, ea desluși ce zbura spre ei.

Era fragilă și suficient de scundă încât să o fi crezut abia trecută de adolescență, dacă nu i-ar fi văzut sânii plini pe sub hainele mulate din piele.

Hainele îi atraseră imediat atenția. Vrăjitoarele Picioare-galbene purtau haine asemănătoare. Toate vrăjitoarele le purtau. Totuși fata asta era o ființă omenească.

Și când se întoarse spre el, ochii negri scrutară pădurea cu prea multă pricepere și antrenament ca să fi fost doar ai unei copile. Trebuia să aibă cel puțin optsprezece ani – poate era mai mare. Chipul palid îi era murdar și supt. Probabil se afla aici de ceva vreme, luptându-se să găsească mâncare. Iar mâna în care ținea cuțitul îi tremura destul de mult, încât să sugereze că nu știa ce putea face cu el.

Lorcan rămase ascuns, urmărind-o cum studia dealurile, râul, coroana.

Cumva, ea știa că el era acolo.

Era interesant. Când acesta voia să rămână ascuns, puțini îl puteau găsi.

Toți mușchii îi erau încordați – dar termină de scrutat albia și răsuflă ușor printre buzele țuguiate, continuând să meargă, tot mai departe de el.

Șchiopăta la fiecare pas; probabil că se rănise căzând printre copaci.

Cosița lungă și împletită i se lovea de raniță; avea un păr mătăsos și negru, ca al lui. Chiar mai negru. Negru ca o noapte fără stele.

Direcția vântului se schimbă, purtându-i parfumul spre el, iar Lorcan îl inhală, permițându-le simțurilor Fae – pe care le moștenise de la tatăl lui ticălos – să evalueze și să analizeze, așa cum se întâmpla de peste cinci sute de ani.

Om. Cu siguranță era om, dar...

El cunoștea mirosul acela.

În ultimele câteva luni, ucisese multe creaturi care duhneau așa.

Ei bine, chiar era convenabil! Poate că era un dar din partea zeilor: cineva pe care putea să-l interogheze. Dar asta mai târziu, după ce ar fi avut șansa de a o studia și de a-i afla slăbiciunile.

Lorcan ieși dintre tufe, iar mișcarea lui nu deranjă nicio frunză.

Fata posedată de demoni șchiopătă pe albia râului, cu acel cuțit inutil încă în mână, ținându-l fără pricepere de coadă. Bun!

Și, astfel, Lorcan își începu vânătoarea.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 2

Ropotul ploii care se scurgea printre frunze și ceața joasă din pădurea Oakwald aproape acoperea bolborositul râului umflat, ce trecea printre dâmburi și văi.

Ghemuită lângă râu, cu pieile uitate pe malul plin de mușchi, Aelin Ashryver Galathynius întinse deasupra apei repezi o mână acoperită de cicatrice și se lăsă învăluită de sunetul furtunii de dimineață.

Tunetele norilor de furtună și fulgerele violente se auziseră frenetic cu o oră înainte de răsărit – iar acum se împrăștiau, calmându-și furia, în vreme ce Aelin își alina inima care-i ardea de magie.

Ea inspiră adânc aerul încărcat de ceața rece și de ploaia proaspătă. Magia licări drept răspuns, ca și când ar fi căscat și s-ar fi întors la culcare.

Într-adevăr, în jurul taberei, tovarășii ei încă dormeau, protejați de furtună de un scut invizibil făcut de Rowan și feriți de frigul din nord, care persista chiar și în miezul verii, de o flacără violet și rubinie pe care ea o ținuse aprinsă toată noaptea. Era flacăra cu care-i fusese greu să lucreze – trebuia să o mențină, în timp ce invoca micul dar al apei, pe care i-l dăduse mama ei.

Aelin își îndoi degetele deasupra râului.

Dincolo de brațul râului, în vârful unui bolovan acoperit de mușchi, ascuns de crengile unui stejar noduros, două degețele albe se îndoiră și pârâiră, imitându-i mișcările.

Aelin zâmbi și vorbi atât de încet, încât abia se auzi peste sunetul râului și al ploii:

– Dacă ai vreun indiciu, prietene, mi-ar face plăcere să mi-l spui.

Degetele fusiforme se retraseră peste vârful pietrei care, ca multe alte pietre din pădure, fusese cioplită cu simboluri și spirale.

Neamul Mititelelor îi urmăriseră de când traversaseră granița în Terrasen. Aedion pretindea că îi *escortaseră* ori de câte ori zăriseră ochii mari și goi clipind dintr-o încurcătură de mărăcini sau uitându-se printre frunzele vreunui copac vestit din Oakwald. Nu se apropiaseră suficient de mult ca Aelin să apuce să le vadă. Dar lăsaseră acolo mici daruri, chiar lângă granița scuturilor nocturne ale lui Rowan, depozitate cumva fără să-i alerteze pe cei care stăteau de pază.

Într-o dimineață, găsise o coroană de violete de pădure. Aelin i-o dăduse lui Evangeline, care purtase coroana pe capul blond-roșcat până ce se destrămase. În dimineața următoare, două coroane: una pentru Aelin și una mai mică pentru fata cu cicatrice. Într-o altă zi, Neamul Mititelelor lăsase o replică a șoimului lui Rowan, făcută din pene adunate de la vrăbii, ghinde și carapace de cărăbuși. Prințul Fae zâmbise ușor când o găsise – și o purtase de atunci în desagă.

Și Aelin zâmbi când își aduse aminte. Deși știa că din cauză că Neamul Mititelelor îi urmau la fiecare pas, ascultând și privind, lucrurile deveniseră... dificile. Nu că ar fi